

ind i denne saa temmelig urokkelige Grundlovbestemmelse, en Bestemmelse, som vi nok i Øjeblikket kunne være sikre paa ikke vil blive misbrugt, men som, naar den maaske har været gældende i en Aarrække — det er jo i Aar 40 Aar, siden den sidste Grundlovsforandring blev foretaget — kan føre til Vilkaarlighed. I alt Fald ligger der en Mulighed deri for Vilkaarlighed, som vi fra vor Side paa ingen Maade kunne gaa med til. Og i Virkeligheden er det heller ikke nogen Opfyldelse af Socialdemokratiets Ønske. Saaledes er den Enstemmighed, der er til Stede mellem de Herrer. Man har sagt, jeg tror endogsaa, det staar et Sted i Betænkningen, at man gaar med til at bøje sig for hinanden, for derved at staa stærkere, men en Stilling bliver ikke stærkere paa Grund af en Enstemmighed, der er tilvejebragt paa denne Maade, og paa Maaden lægger man heller ikke noget som helst Skjul.

Endnu ønsker jeg at gøre en Bemærkning til den ærede Konseilspræsidents Udtalelser ved 2den Behandling. Den ærede Konseilspræsident fremsatte nogle Udtalelser angaaende Landstingets og Folketingets Stilling overfor hinanden. Jeg svarede ham den Gang, men den ærede Konseilspræsident mente, at jeg ikke var gaaet tilstrækkelig dybt ind paa dette Spørgsmaal. Den Gang forelaa der kun et Fortryk, som blev omdelt under Mødet, og Mødet skulde helst slutes hurtigt, jeg har siden læst det mere omhyggeligt igennem og er da kommen til det Resultat, at en mindre dybtgaaende Behandling af den ærede Konseilspræsidents Udtalelser maatte nærmest betragtes som en Skaansomhed fra min Side. Jeg ønsker at gøre en lille Bemærkning til disse Udtalelser, men for at der ingen Tvivl skal være, vil jeg med Formandens forventede Tilladelse oplæse den paagældende Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident. Han udtalte: „Landstingets Stilling er efter vor Forfatning den, at Mindretallet er sikret i det. Som Modsætning hertil har man sat Folketinget som Flertallets Ting, og saa har man sagt — og det er egentlig Kærnen i det hele: Disse to Modsætninger maa forhandle sig til Enighed. Det Ting, som er Flertallets Ting, Folketinget, kan, hvis man satte det paa Spidsen, i Virkeligheden være

valgt af den Halvdel i hver Kreds, som kun er en større end den anden. I den Grad kan Folketinget blive Flertallets Ting, Landstinget er efter Forfatningen Mindretallets Ting.“ Noget saa forunderligt har jeg paa det statsretlige Omraade ikke læst eller hørt før. Ingen Statsret, ingen Samfundslære indeholder en saa mærkelig Opfattelse — jeg har set det efter — som den om Folketingets og Landstingets Stilling. Thi hvad er det for et Flertal, hvis Ting Folketinget efter denne Udtalelse er? Den højtærede Minister siger selv med rené Ord, at det er Flertallene i Folketingskredsene. Ja, det er givet. Det er der ikke noget nyt i. Det er akkurat det samme, som jeg har sagt under Sagens tidligere Behandling og ogsaa har skrevet i Betænkningen: at Folketinget er en Repræsentation for de lokale Flertal. Men saa stiller den højtærede Minister Mindretallet op i Modsætning til Flertallet og siger, at Landstinget er Mindretallets Ting. Men hvad er det for Mindretal? Det kan ikke være andet end de Mindretal omkring i Kredsene, som ikke ere blevne til Flertal. Hvis det ikke var saa, var denne Opstilling af Flertallet overfor Mindretallet jo meningsløs. Altsaa Landstinget er disse Mindretals Ting. Jeg maa tilstaa, at jeg aldrig før har hørt dette doceret som Statsret. Det vil sige, at de Mindretal omkring i Kredsene, hvem det ikke er lykkedes at blive Flertal, have deres Repræsentation oppe i Landstinget. Altsaa, da Frederiksberg 1ste Valgkreds var repræsenteret af min Forgænger, kunde vi, som hørte til Mindretallet, trøste os med, at vi vare repræsenterede i Landstinget. Men nu, da jeg har den Ære at være Kredsens Repræsentant, skal Mindretallet derude trøste sig med, at nu er det repræsenteret oppe i Landstinget. Den højtærede Ministers Ord, som han synes, jeg har lagt for lidt Vægt paa, munde i Virkeligheden ud i, at alle de Mindretal, o: eventuelt Halvdelen af Vælgerne, minus 114, 124 eller 132 — for ogsaa her at følge den højtærede Ministers egne Ord, som i Virkeligheden kun gøre Sagen værre — alle disse Mindretal, der ikke bleve repræsenterede i Folketinget, besætte Landstinget. Men saaledes er jo vor Forfatning aldeles ikke, Udtalelserne ere uklare og